

mu teče iz palca kri, ni občutil bolečine. Še od sten je bilo nekaj strašnega... Znova se je zavedel. Ni bilo časa čustvovati. Treba je bilo hiteti. Divje so mu delovali možgani: »Ubežal je čez črto... Z onimi...« Zabrisal je kri, potegnil mrliča na prosto... Veter, tuljenje volkov, nebo brez zvezd... V sencih je kljuvala žolna: tok, tok, tok... Srce se ni več smejalo, zadrgnilo se je tesno okrog njega in tiščalo. Velike osteklenele oči in njegova slika v njih... To je on? Oči so ugasnile, pred njim je zrastle črn gozdič... Tja, tja... Naložil je mrtvo truplo. Bilo je še toplo. Noge so se mu šibile od teže. Po poti je pomislil v grozi: »Če je še živ?« Oklepalo ga je dvojje mrtvih rok, kakor da ga hočejo objeti, glava je tolkla za njegov vrat še topla, vedno bolj vroča, kakor da se prebujala v življenje... Vrgel je mrliča na tla. »Če je še živ?« Ni imel poguma, da bi ga bil zabodel ali ustrelil še enkrat...

Pokrito z vejami in listjem je ležalo truplo v gozdiču. »Če je še živ?« Izvohali ga bodo volkovi in ga bodo požrli... V žepu mu je tičal obesek, robec, pušica... Rana na palcu ga je začela skeleti. Čutil je: nekdo hodi za njim. Spreletela ga je zona. Ozrl se je, nikogar ni bilo. Za njim je šla nevidna senca... Z vojakom

sta bežala domov, oba sta čutila nevidno senco v dušah. Z ženo sta se objela, med njima je ležalo tisto neznano... Leži sam v temi, sanja, preživlja dogodke preteklosti, ono leži poleg njega. Breztelesno, brez imena in vendar stokrat vidno, stokrat imenovano... Oči so zaprte, nekdo drži zrcalo pred oči. Šepeče na uho, obnavlja, kar je bilo... »Proč, proč! Pustite me, pustite...«

Nič več šumenja vetra, ne tuljenja volkov... Vse mirno, tiho, le tema. Stene sobe, postelja. To je on. Ne sanja. Živi. Na vratih ni več Berte ne Sedmaka. Neznano ne leži ob njem. Nekaj velikega, živega, težkega se je zvalilo nanj. Privezan na posteljo, priklenjen na grozno muko se ni mogel ganiti. Na njem je klečal Sedmak, ga tiščal z eno roko za grlo, a z drugo mu je meril s pištolo v lice pod desnim očesom. Njegove oči so bile grozne, velike, kot tistikrat, ko je gledal v sovražno cev. Dragonja je videl samega sebe v njegovih očeh... Sanje? Privid? Biti je morala resnica, sicer bi strah in bolečina ne bila tako živa ne tako skeleča... Hotel je zavpiti, a ni mogel. Hotel se je dvigniti, ni imel moči. S poslednjimi silami se je zganil, strašen glas se je izvil iz njega. Razlil se je po sobi kot žarka luč, prodiral vse... (Konec)

ZRELO POLETJE

Čeri prisojne —
ognjišče razbeljeno...
Topo, drhte
pročina žehti
skoz vse telo, skoz srce.

Spodaj v dnu
pod vrbo sanjavo
gorska voda trklja,
v živem plesu igravo
in vedro zvončka.

Vrgel bi kamen —
pa bi tam doli samo zacvrčalo,
ali da zdrkne v vodo srce —
tam doli ne bi vzvalovalo,
le vzelo bi glupo ga v se.

Sij, solnce, sij!
Na belih in topih čereh me povžij! —
Kamen siroto voda odplavi,
vsako goreče srce se nazadnje ustavi —
ali svetloba na vsakih valovih blesti,
ob skalah vsako vodovje — le mimo hiti...

Jože Pogačnik

